

BÖNDÖR PÁL

Küszöbtől fájdalomig

Nincs mit befejezni leginkább.
Küszöbtől küszöbig, sapka, sál,
szemellenző magától értetődik.
A fájdalom nem, jön az magától.

Véget, ennek a céltalan mászkálásnak,
nem tudni, hogy ki vet. Aki megéri,
meséljen majd erről, ha tud. Addig meg
a küszöbtől a fájdalomig, ahogyan azt kell.

Poraimat a Dunába szórni nem lehet,
tiltja a törvény, vennem kell sírhelyet.
Viselője úgysem hallja, a nevem helyett
írják rá a keresztre, hogy ez a Duna.

A Duna-park, a Duna utca,
végső esetben
a Duna-Tisza-Duna-csatorna is megteszi.

Próba apróba

Nézd azt a sárga sapkát!
Hogyan áll rajtam ez a szellős ing,
hogyan illik alakomhoz
az ég fölöttem? Van, amibe nem férek bele,
van, ahova nem férek be.
Nem sok mindent szabtak itt énreám,
és próbabábúnak lehet, hogy
nem felelek meg, de elbízni magam
természetesen ökörség lenne:
hiszen egyfolytában mértéket vesznek rólam,
úgy, hogy észre sem veszem.

Szennyezők szennye

Ha pontosak akarunk lenni,
a következő folytatásra érkeztünk éppen. Itt? –
ahol kihaltak az avarok, a gepidák,
a szerbhorvátok, a csehszlovákok.
Nem tudom, kik ezek, de
rossz hallgatni, ahogy a közjóról beszélnek;
osztanak is, szoroznak is,
övéké itt minden.

Mostanára, szerencsénkre, kissé elbizonytalanodtak,
nincsen már erdő, amit irthatnának,
nincsen már víz, amit ne szennyeztek volna be,
szervezet, iroda, amelyben ne akadozna a munka,
nem tudnak már mihez kezdeni.
Kisebbségnek sokan vannak, többségnek kevesen.
Elvenni a kedvünk, éppen elegen.